

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 stycznia 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, w sprawie o sygn. akt III C 725/16 z powództwa (...) Spółki Akcyjnej Oddział Ł. – Miasto przeciwko D. K. o zapłatę oddalił powództwo.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniosła strona powodowa, zaskarżając je w całości. Rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego skarżący zarzucił naruszenie:

- art. 233 § 2 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego tj. uznanie przez Sąd I instancji, że w wyniku przeprowadzonych kontroli odczytów liczników w odstępie kilku lat różnica stanu poboru energii wyniosła 193 kWh,

- art. 3 pkt. 18 i art. 57 ust. 1 ustawy prawo energetyczne poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie tj. uznanie przez Sąd I instancji, że nie doszło do nielegalnego poboru energii przez pozwanego.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę wyroku Sądu I instancji poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 3.927,15 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 7 maja 2016 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz pozostawienie mu rozstrzygnięcia o kosztach instancji odwoławczej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie prawidłowo zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną (dokonaną z pominięciem zasad logicznego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego), a nie swobodną, ocenę zgromadzonego materiału dowodowego. Niezasadny jest zdaniem Sądu Okręgowego zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. W doktrynie i judykaturze panuje zgoda co do tego, że z uwagi na przyznaną sądowi swobodę w ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie wtedy, gdy podstawą rozstrzygnięcia uczyniono rozumowanie sprzeczne z zasadami logiki bądź wskazaniem doświadczenia życiowego. Dlatego w sytuacji, gdy na podstawie zgromadzonych dowodów możliwe jest wyprowadzenie konkurencyjnych wniosków co do przebiegu badanych zdarzeń, dla podważenia stanowiska orzekającego sądu nie wystarcza twierdzenie skarżącego o wadliwości poczynionych ustaleń odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest wskazanie jakich to konkretnie uchybień w ocenie dowodów dopuścił się orzekający sąd naruszając w ten sposób opisane wyżej kryteria, wiążące w ramach swobodnej oceny dowodów (tak np. K. F. - G. w: Kodeks postępowania cywilnego, pod red. A. Z., W. 2006, tom I, s. 794, 795, por. także wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 kwietnia 2008r., I ACA 205/08, L., w którym stwierdzono: „Fakt, że określony dowód został oceniony niezgodnie z intencją skarżącego, nie oznacza naruszenia art. 233 § 1 KPC. Ocena dowodów należy bowiem do sądu orzekającego i nawet w sytuacji, w której z dowodu można było wywieść wnioski inne niż przyjęte przez sąd, nie dochodzi do naruszenia art. 233 § 1 KPC”; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005r., III CK 314/05, Orzecznictwo w Sprawach (...)/, w którego tezie stwierdzono, że: „Do naruszenia przepisu art. 233 § 1 KPC mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby skarżący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów”. Odnosząc powyższe

do stanowiska strony skarżącej uznać trzeba, iż nie sprostала ona opisanym wymogom formułowania analizowanego zarzutu, a jej stanowisko jest wyrazem polemiki ze stwierdzeniem Sądu Rejonowego przyjętym u podstaw zaskarżonego wyroku, że w okresie kilku lat różnica stanu poboru energii wynosiła 193 kWh.

Poniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia art. 3 pkt. 18 i art. 57 ust. 1 ustawy prawo energetyczne jest chybiony. Powód nie udowodnił, że doszło do nielegalnego poboru energii elektrycznej. Kwestia czy pozwany dysponował zawartą z powodem umową czy też nie, nie ma znaczenia, z uwagi na to, że nie doszło do poboru energii. Rację miał Sąd Rejonowy, że zużycie na poziomie 193 kWh na przestrzeni kilkudziesięciu miesięcy jest niemożliwe nawet w normalnie funkcjonującym gospodarstwie domowym. W takich okolicznościach prawidłowe było uznanie przez Sąd Rejonowy, że nie doszło do nielegalnego poboru energii elektrycznej. Tym samym powodowi nie przysługuje roszczenie o zapłatę oparte na art. 57 ust. 1 prawa energetycznego.

Podsumowując: zarzuty skarżącego mają charakter polemiczny z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji i trafną oceną prawną dochodzonego przez powoda roszczenia. Nie mogło odnieść zamierzonego skutku procesowego forsowanie przez powoda alternatywnego stanu faktycznego czy oceny prawnej, korzystnego dla niego, nawet jeśli był on mocno osadzony w jego subiektywnym przekonaniu. Powództwo nie zostało udowodnione. Dlatego rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego było prawidłowe.

Mając na uwadze powyższe, apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie przepisu art. 385 k.p.c.